Waterpret in Sint-Gillis

In de negentiende eeuw was de Zenne de natuurlijke zwemplek voor de inwoners van Sint-Gillis. In een vijver, aan de zogenaamde Nieuwmolen, nabij het Zuidstation konden ze op eigen risico - redders waren er immers niet - baden.

In 1849 neemt Pierre Snoeck, zwemleraar deel aan een wedstrijd voor de uitbouw van een zwemschool die aan de oevers van de Zenne zou komen. Later werkt hij echter zijn eigen privéproject uit langs de Leybeek in de buurt van de Hallepoort. De school telt vier zwembaden die worden gevoed met het water van de beek. Twee zwembaden zijn voorbehouden aan ervaren zwemmers en de twee andere aan militairen en lerende zwemmers.

Die eerste aanzet leidt tot de bouw van de "Bains de Saint-Gilles" (de Badhuizen van Sint-Gillis); een zwembad dat wordt aangelegd langs de ijskelders aan het nr. 14 in de gelijknamige straat. Het complex wordt in 1924 opgekocht, in een modernistisch kleedje gestoken en heet voortaan “De Van Schelle-baden”. In de zomer wordt de site als openluchtzwembad uitgebaat en in de winter als schaatsbaan waarbij dankbaar gebruik wordt gemaakt van de infrastructuur van de nabijgelegen ijskelders (“La Glacière”).

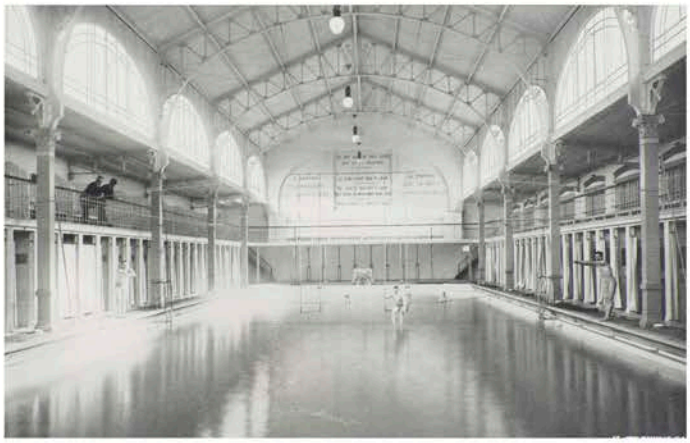

In 1905 wordt het huidige zwembad Victor Boin aan de Wipstraat officieel in gebruik genomen. In die tijd was het een van de meest moderne en meest geavanceerde zwembaden van de Brusselse agglomeratie. De ingang van het gebouw geeft uit op een zeshoekige wachtzaal die aan beide zijden toegang verleent tot elf kleedkamers en douches voor mannen en - uiteraard gescheiden - voorzieningen voor vrouwen. Die wachtzaal mondt via een pui uit in het via een glazen lichtkoepel verlicht atrium waar het buffet is in ondergebracht.

Aan beide zijden van het buffet geeft een deur toegang tot het zwembad. Het dak van het zwembad is met zink belegd die op panlatten rust en aan beide zijden wordt ondersteund door vijf gietijzeren zuilen die op hun beurt via een stevig gietijzeren gebinte onderling zijn verbonden. Naast die voorzieningen omvat het gebouw een inrichting voor Turkse baden die 9 ruimten telt, twee zweetkamers, een massagekamer, nog een andere ruimte voor de douches, een koudwaterbad en tot slot een rustruimte.

Tussen 1938 en 1940 krijgt de site een art deco jasje aangemeten volgens de plannen van de gemeentearchitect Richard Ingelbrecht. Daarbij wordt, op de Turkse baden na, het hele interieur aangepakt. In 1980 wordt het uitgekiende glazen dak dat elektrisch opende, vervangen door een metaalconstructie.

In 2017 wordt het Victor Boin zwembad opnieuw grondig gerenoveerd. De werken lopen van juli tot oktober. Daarbij worden de dichtingen, de betegeling en de draagstructuur van het zwembadterras vervangen.

Jammer voor dit ongemak van de zomer, maar na afloop van de werken worden de openingsuren wellicht aangepast en misschien kan er dan ook wel op zondag worden gezwommen.

Bron : *Dossier n°1441, Inventaire de la collection photographique, 1900-2005 / Monographie de Saint-Gilles, Fernand Bernier, 1904 / Lacapitale.be, article publié le 9 septembre 2016 / Piscines et bains publics à Bruxelles, Bruxelles développement urbain, Service public régional de Bruxelles, Edition 2015.*